

Надвечер дошъл селянина да разбере, какво е направил слугата. Като видял нивата пожната и снопите навързани, той му рекал:

— Бре сине, хубава работа си отвъртял!

А слугата се усмихнал и отвърнал:

— Ама и вас хубаво ви научила торбата. Така се работи, когато си нахранен добре. Храни душа да те слуша!

ЛИСИЦАТА СЪДИЯ.

Народна басня.

Назначили в старо време за съдия Кума-Лиса.

Беден селянин пред нея с една овчица явил се. Той се поклонил и рекъл:

— Нощес тая овца спала с кокошките във обора. Тамо през нощта не влизат ни животни нито хора. И да не ѝ се надяваш — две кокошки ми изяла. Тя навсякжде из двора перата им разпиляла. Та затуй на съд я водя... Сега, съднице, съди я, както следва накажи я.

— Ти, Ваклушо, що ще кажеш? — съдникът овцата пита.

И тя плачешком изрича кротки думи за защита:

— Вярно е, не го отричам. С кокошките пренощувах. Ала с тях през това време ни думица не продумах. Месо нивга не съм яла. Туй и съдника го знае... Кълна ви се. Вярвате ми — всичко това клевета е!

Позасмива се кумата и отсжда без забава:

„Тъй като сама овцата тук пред мене си признава, че с кокошките в обора тя самичка била спала, — трябва с право да се вярва, че от тях ще да е яла. Затуй овцата смирена незабавна смърт я чака. Кожата ѝ да се даде за кожухче на селяка. А за съдника месото по закона се запазва. Че той правдата открива и виновника наказва!“

Г. С. Попов.